

SINGURĂTATE

Coriolan Păunescu¹

Auuuu, auuu, auuu iată
cum sună recele vânt al luminii
pe peronul infinit al dreptelor linii
de cale ferată!

Auuu, auuuu...

Și cât de nestăviliți
sunt astăzi fotonii
ce macină gândul celor
cu felinarele-aprinse,
în brațe ținând străvechi
și sonore harmonii...

Dinspre dealuri, vin zvonuri
ciudate
că lupii intră în sat
pe unde păstorii
dau cu ninsori peste case
și-n ceruri cu stele sfioase.

Auuu, auuuu...

---

¹ Conf.univ.dr., Universitatea Danubius din Galați, E-mail: coriolanpaunescu@univ-danubius.ro.

Și uite, cum la capătul gării
două siluete de femei,
se ascund în noapte, bâjbâind,
prin atâta albă singurătate.

MĂ FURĂ TIMPUL

Iar mă fură timpul pe aripa-i majoră,

eu nu sunt liber să cresc măcar un pom.
Intreaga zi o aflu în răzvrătita-mi oră
și-mi duc la capăt destinul meu de om.

Târziu, în valuri reci mă trec pe râuri

ca un barcaz ce adastă-n porturi mari
și-adesea mă lupt cu ploile-n pustiuri
pe puntea stăpânită de aprigii corsari.

Mă tem să intru noaptea prin vârtoare

precum un sloi ivit în margini de zăpor,
și de pe stânci eu voi cădea-n picioare
ca bradul ce visează iubirea lui de zbor.

Voi trece-nsingurat spre astrele modeste

plutind pe cer în vechea corabie de opal
mă voi ruga târziu pe muntele ce crește

ca o fantasmă-n vrie purtată de un val.

Și-mi duc la capăt destinul meu de om,

întreaga zi o aflu în răzvrătita-mi oră
eu nu sunt liber să cresc măcar un pom,
și tot mă fură timpul pe aripa-i majoră.

RECUNOAȘTERE

Nu-s alchimist cum ați crezut
deși mă mișc printre simboluri.
Sunt numai litera de la-nceput

și-n rest substanțele din goluri...

Sunt zero sau poate doar un ac
mereu silindu-se să coase bine
ori frunza moarta într-un copac

ce zboară în vânt printre ruine.

Nu sunt acel Mendeleev subtil
ori cel care văzuse purgatoriul
eu sunt doar ucenicul lor umil

ce-a inventat sistemic viitorul.

Am desigur genotipul unui zeu
câte puțin m-asemăn cu oricare
și-ajung din lumea mea cu greu

doar cu pământul sub picioare.

Și nu-ntreba acum ce am să fac
dacă-n lume un fulger va să vină
în ce-nvelișuri eu am să-l îmbrac

salvând bătrâna ordine divină.

REGĂSIRE

Când bolta cerului tăcea solemn

și parcă se mișca încet pământul,
pe mâini mi-am regăsit un semn
ce-mi ține treze lumea și cuvântul.

Am fost un timp atât de-nveselit

că nu-mi găseam prin casă locul
și au venit barbari ce m-au zdrobit
scurtându-mi prin loviri sorocul.

Veneau din lumea falsului mister

cu ochi cum n-am văzut vreodată
legându-mă în bride lungi din fier
și m-au străpuns cu suliți deodată.

Dar eu continuam să scriu, să cânt

de parcă n-ar fi fost nimic cândva,
habar n-aveau că-n universul sfânt
un înger blond mă ocrotea cumva.

Și totuși într-o zi cum n-a mai fost

mi-au înzidit rapid tunelul viețuirii
ei nu știau că aveam demult un rost
pe largul drum al crucii și al iubirii.

Imi aminteam atunci că-mi era scris

cu litere de sânge pe un loc la mână,
c-aveam de dus la îndeplinire-un vis-
de-a fi cu Domnul veșnic împreună.

PĂDURARUL SUNT EU

Cornul pădurii e pasărea mea,
căprioara albă e sufletul meu.

Toate câte înfrunzesc și cântă
ale mele sunt!

Până și luna smerită
este a mea.

Noapătea o pândesc
când vine apă să bea,
iar umbra ei o iau totdeauna
cu mine.

Mă scufund apoi în pădurea verde
și grea,
gândind cum să cresc
copacii mai bine..

In răstimpuri egale,
câte unul cade răpus de dragoste.